

Sygn. akt II K 17/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: sekr.sądowy Marta Owczarek

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2017 roku sprawy

P. D.

s. E. i S. z domu K.

ur. (...)

w S. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 5 grudnia 2016 r około godz. 18:35 w P. (...) przy ul. (...), woj. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki V. nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 18:44 do stężenia 1,07 mg/l (alkosensor), oraz o godz. 18:49 do stężenia 1,16 mg/l (alkosensor) alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu będąc uprzednio skazanym przez Sąd Rejonowy w P. (...) prawomocnym wyrokiem II K 753/10 za przestępstwo kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178 a § 4 kk

orzeka

1. oskarżonego **P. D.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego dożywotnio;
3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz wymierza mu 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 5 grudnia 2016 r. ok. godz. 18:35 funkcjonariusz KMP W P. (...) sierżant sztabowy A. R. zatrzymał do kontroli drogowej kierującego samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej tj. ulicy (...)w P. (...) P. D..

Oskarżony został poddany badaniu trzeźwości uzyskując o godz. 18:44 wynik 1,07 mg/l, a o godz. 18:49 wynik 1,16 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

P. D. nie ma prawa jazdy.

Dowód: protokół użycia urządzenia kontrolno –pomiarowego k. 2-2v

notatka urzędowa k. 1

P. D. ma 34 lata, jest żonatym ojcem czworga małoletnich dzieci, nie ma zawodu, a obecnie jest bezrobotny.

Dowód: oświadczenie oskarżonego k. 20v,

W przeszłości był wielokrotnie karany, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. (...) z dnia 22 października 2010 r. w sprawie II K 753/10 za czyn z art. 178a § 1 kk na karę grzywny wykonaną 19 lutego 2009 r. Tym samym wyrokiem orzeczono od oskarżonego na rzecz Komendy Miejskiej Państwowej Straży Pożarnej w P. (...)świadczenie pieniężne w kwocie 100 zł, które nie zostało uiszczzone. Oskarżony był nadto karany za czyn z art. 244 kk, popełniony 5 lipca 2011 r.

Dowód: dane z KRK k. 5-6; odpis wyroku II K 753/10 k. 28, pismo KMPSP k. 23

odpis wyroku II K 685/11 k. 30

Oskarżony P. D. przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia wypił kilka piw, po czym zamierzał pojechać na dworzec odebrać bratanka, lecz po drodze został zatrzymany przez patrol policji. Dodał, że bardzo żałuje swojego zachowania i zadeklarował wolę dobrowolnego poddania się karze grzywny z jednoczesnym orzeczeniem dożywotniego zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi i świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 zł. W rozprawie sądowej nie wziął udziału.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. D. k.11-12

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie uprawnia do stwierdzenia, że ani sprawstwo oskarżonego, ani jego wina nie budzą najmniejszych wątpliwości. Ustalenia w tym zakresie zostały oparte przede wszystkim na jednoznacznych wynikach badań trzeźwości udokumentowanych odpowiednim protokołem i wydrukami z urządzenia kontrolno-pomiarowego, a także na treści notatki policyjnej stwierdzającej okoliczności i przebieg kontroli drogowej. W pełnej korelacji z w/w dowodami pozostaje zatem stanowisko oskarżonego, który przyznał się do przedstawionego mu zarzutu i w toku wyjaśnień nie kwestionował żadnego z aspektów kontroli drogowej, jakiej został poddany w dniu 5 grudnia 2016 r.

W pełni wiarygodne pozostają zapisy karty karnej oraz odpisy prawomocnych wyroków, w tym wyroku w sprawie II K 753/10 skazującego oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 kk. Zważywszy, że oskarżony nie wykonał orzeczonego nim środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego, skazanie to nie uległo zatarciu stając się znamieniem kwalifikującym czynu z art. 178a § 4 kk.

Przepis art. 178a § 4 kk stanowi, iż karze podlega ten, kto będąc wcześniej prawomocnie skazanym m.in. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości ponownie dopuszcza się analogicznego czynu, albo dopuszcza się go w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

W realiach niniejszej sprawy hipoteza powyższa została wyczerpana bowiem oskarżony ponownie prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny będąc w stanie nietrzeźwości, mimo, że za analogiczny czyn był wcześniej prawomocnie skazany.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 kk przyjmując, iż zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne w kontekście cytowanego przepisu jednoznacznie wskazują, iż oskarżony prowadził samochód mając w organizmie stężenie alkoholu przekraczające, i to znacząco, próg wartości wskazany w powołanym przepisie.

Przestępstwo stypizowane w art. 178a § 4 kk, jest przestępstwem umyślnym a przedmiotem jego ochrony jest bezpieczeństwo w komunikacji. Strona przedmiotowa czynu sankcjonowanego w art. 178a § 4 kk polega na tym, że sprawca, znajdując się w stanie nietrzeźwości, lub pod wpływem środka odurzającego, mimo to decyduje się na uczestnictwo w ruchu komunikacyjnym (lądowym, wodnym, powietrznym), choć w przeszłości za analogiczny czyn był już prawomocnie skazany. Tym samym w pełni świadomie, kolejny raz, narusza podstawową regułę prawa ruchu drogowego tj. zasadę trzeźwości.

Zważywszy, że w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności zdolne wyłączyć, bądź ograniczyć winę oskarżonego – należało stwierdzić, że dopuścił się on występkowi bezprawnego, karygodnego i zawinionego.

Ustalając rodzaj i wymiar kary oraz orzekając o środkach karnych Sąd baczyl, by były one adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, w tym zwłaszcza do stopnia naruszenia przez oskarżonego reguł uczestnictwa w ruchu drogowym. Należało pamiętać także o tym, że naruszony przez oskarżonego przepis określa tzw. kwalifikowaną postać przestępstwa kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, a skorelowana z nim norma art. 69 § 4 kk zaostrza kryteria możliwości zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary dopuszczając taką możliwość jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

Oskarżony kolejny raz złamał zasadę trzeźwości będącą podstawową regułą uczestnictwa w ruchu drogowym. Prowadząc samochód w stanie upojenia alkoholowego stworzył zagrożenie nie tylko dla siebie samego, ale i dla innych uczestników ruchu. Stopień społecznej szkodliwości czynu podwyższa fakt, że naruszenie zasady trzeźwości miało charakter umyślny, bowiem oskarżony świadomie wprawił się w stan, którego skutki zna i rozumie każdy przeciętnie rozsądny człowiek. Szczęólnego podkreślenia wymaga rażąco naganny sposób działania oskarżonego, wyrażający się uporczywością powrotu na drogę przestępstwa, przed czym nie powstrzymały go nawet uprzednie doświadczenia życiowe i poniesione konsekwencje finansowe za podobny czyn. Analiza powyższych elementów prowadzi do przekonania, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest wysoki.

Jednocześnie, po stronie oskarżonego nie zachodzą żadne okoliczności uprawniające do potraktowania zdarzenia z dnia 14 sierpnia 2016 r. w kategoriach „szczęólnie uzasadnionego przypadku”, o którym stanowi art. 69 § 4 kk. Nic nie przemawia również za tym, aby jego występki skwitować kolejną karą pieniężną. Wprost przeciwnie – oskarżony nie zasługuje na pobłażliwość, bo jako człowiek dojrzały, obarczony obowiązkami rodzinnymi na rzecz czworga małoletnich dzieci wciąż zachowuje się nieodpowiedzialnie, uczestniczy w ruchu drogowym jako kierowca samochodu nie mając do tego uprawnień i nie wyciąga żadnych wniosków z dotychczasowych doświadczeń. Trudno żywić nadzieję, że bez stanowczej reakcji Państwa zada sobie trud zmiany trybu życia i respektowania reguł życia społecznego. Jego lekceważący stosunek do bezpieczeństwa na drodze każe widzieć w nim osobę lekkomyślną, nieodpowiedzialną i niezdolną do resocjalizacji w warunkach wolnościowych. Stąd też nie może być mowy o zastosowaniu wobec niego kary wolnościowej.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiały uprzednia karalność, brak zdolności do wyciągania wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych i znaczny stopień intoksykacji alkoholowej w chwili czynu. Okoliczności

łagodzących nie sposób się dopatrzeć. W przypadku sprawcy czynu z art. 178a§ 4 kk środek karny zakazu kierowania pojazdami określonego rodzaju i to dożywotni, ma charakter obligatoryjny i taki orzeczono.

Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono świadczenie pieniężne w minimalnej ustawowej wysokości 10.000 zł, uznając, że kwota ta, nawet w wypadku uporczywego sprawcy, jakim jest oskarżony, stanowi bardzo znaczącą dolegliwością materialną.

O kosztach postępowania orzeczono w myśl art. 627 kpk, przy czym na wydatki Skarbu Państwa złożyły się: koszt uzyskania kart karnej oraz ryczałt za doręczenia. Opłatę wymierzono stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223).